

LEDEN – ÚNOR

Srdečně mé čtenáře a příznivce zdravím v novém roce 2022 a pevně doufám, že bude normální. Úplně normální a obyčejný rok. Během posledních dvou let toto přání nabralo na úplně jiném významu a lze ho vnímat jako rčení „sůl nad zlato“. Přejme si rok bez velkých zvrátů, plný klidu a pohody, bez strašení a omezování. Přejme si rok, kdy všichni mohou pracovat, chodit do školy a cestovat. A přejme si rok, kdy se spolu lidé opět budou přátelit bez výhrad, budou mít chuť se potkávat a se začnou bavit. Takový obyčejný rok. Ačkoli tak úplně obyčejný nebude určitě. Alespoň co se kulturního života v Zeleném Domě týká. Samozřejmě vás budou čekat výstavy. Během ledna máte ještě možnost prohlédnout si „Vánoční výstavu“, která je výstavou skupinovou. K vidění jsou obrazy a keramika výtvarníků, kteří v naší galerii vystavují pravidelně, avšak najdete zde i jména úplně nová. Interiérové dekorace, vázy, svícny, rámečky na obrázky, či porcelán, jsou z českých, nebo světových malých, většinou rodinných manufaktur. Únor zahájíme výstavou zátiší a poetických krajinomaleb Vladimíra Mencla. Těšit se můžete na báječné povídání s bývalým ředitelem pražské ZOO, pozvání přijalo trio mladých violoncellistů. U jejich podání vážné hudby se nikdo nudit nebude. Připravuji vystoupení mladé operní pěvkyně, jejíž repertoár nezůstává jen u opery... Jsou připraveny workshopy, koncerty, přednášky a mnoho krásných výstav. Bez vás to samozřejmě nepůjde. Proto se budu těšit nikoli na vaši návštěvu, ale na vaše návštěvy. Toto dvojčíslo bude plné nápadů a tipů, jak si užít větší mokré a nepřívětivé pražské zimní dny. Vstupte proto do nového roku se vši parádou.

Vaše Martina Machalíčková

Neděle 23. 1. od 18:00 hodin

- koncert „Osamělé Palačinky“

Středa 2. 2. od 18:00 hodin

- zahájení výstavy obrazů Vladimíra Mencla

Neděle 20. 2. od 18:00 hodin

- Talk Show s Petrem Fejkem

SVATÝ VALENTÝN - SVÁTEK ZAMILOVANÝCH

Ať již tento den slavíte či nikoli, využijte v těchto dnech možnosti vzít svého dražého či drahou třeba na snidani.

V sobotu a neděli 12. a 13. 2. pro vás připravíme speciální Valentýnské menu pro dva. Udělte si rezervaci a překvapte vaši drahou polovičku.

Rezervace na čísle: 608 943 568

M. M.

měsíčník - dvojčíslo

café

ZELENÝ DŮM

Galerie

leden - únor 2022

OTEVÍRACÍ DOBA

JE OD ÚTERÝ DO NEDĚLE,

9:00-19:00 hodin.

GALERIE I ZAHRÁDKA KAVÁRNY

JE OTEVŘENÁ.

Rezervace, objednávky celých dortů
i většího množství zákusků

přijímáme na čísle:

737 677 341 nebo 774 555 258

Kontakty na galerii:

galerie@cafegaleriezelenydum.cz

+420 774 555 258

www.cafegaleriezelenydum.cz

Instagram: Cafe Galerie Zelený Dům

Café Galerie Zelený Dům

dvojčíslo č. 1-2/2022- leden- únor

Vychází 9. 1. 2022.

Vydává Martina Machalíčková.

Adresa: Újezd nad Lesy, Třebětínská 591, 19016

IČO: 16166779, DIČ: CZ 7357020011

Příjem inzerce:

galerie@cafegaleriezelenydum.cz

Grafická úprava a tisk: Betis spol.s.r.o.

Areál VÚ 9, 19011, P9 - Běchovice

Náklad 4.200 ks.

Uzávěrka příštího čísla 15. 2. 2022

MK ČR E 24061

Časopis je vydáván bez dotací a jakýchkoli
finančních příspěvků. Veškeré náklady spojené
s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně hrazeny
Café Galerii Zelený Dům.

CO VŠE SE DÁ SLAVIT?

Když jsem vymýšlela, čím ozvláštním toto dvojčíslo, volba padla na svátky a mezinárodní dny. Svátky vánoční jsou pryč a čeká celý rok, je přeci jen trochu dlouhý. Co všechno nás tedy v lednu a únoru čeká? Tak třeba hned 6. 1. „Tři králové“. Mudrci z Východu jsou postavy z Matoušova evangelia, které navštívily Ježíše krátce po jeho narození v Betlémě a přinesly mu dary. Zlato, kadidlo a myrhu. Až mnohem později vznikla tradice se třemi králi, Kašparem, Melicharem a Baltazarem.

12. 1. je „Světový den manželství“. To by se asi mohlo vyhlásit i státním svátkem. 28. 1. je mimo jiné i dnem ochrany osobních údajů. Dobrý nápad, který však díky všude dostupným údajům příliš nefunguje. Také máte pocit, že od zavedení GDPR máte mnohonásobně více obchodních nabídek v mailu nebo po telefonu než dříve? Takže tento den asi slavit nijak nebudeme.

V únoru máme na výběr mnohem více. Hned 2. 2. je světový den mokřadů. Hezký svátek, jen netuším, jak by se dal slavit. O den později, tedy 3. 2. je dnem modliteb. Já jich mnoho neumím, ale v poslední době mám pocit, že by se sem tam nějaká hodila. Jistě by se daly použít ve dvou následujících dnech a to 4. a 11. 2. Jsou to „Světový den boje proti rakovině“ a „Světový den nemocných“. Bylo by velmi útěšné vědět, že modlitby pomohou.

14. 2. máme svátky rovnou dva. Valentýn-svátek zamilovaných a Světový den léčby zvukem. U toho prvního návod, jak slavit asi dávat nemusím. U toho druhého návod dát neumím.

Nikdy by mě nenapadlo, že je tolik Světových dnů, že některé dny slavíme dokonce i tři najednou. V únoru to je 21. den. Mezinárodní den proti kolonialismu, Mezinárodní den průvodců cestovního ruchu a Mezinárodní den mateřského jazyka. Ten poslední by se měl nejen slavit, ale i ctít. Máte také někdy pocit, že svému rodnému jazyku nerozumíte? Jsme sice in, cool, free, „šopujeme“ a něco je shit a něco fejk. Nakonec jsme z toho všichni tak trochu stupid. A přitom má málokdo tak květnatou řeč jako my. Nakonec mě zaujal Evropský den zločinu. Jsem trochu na rozpácích, jak ho oslavit. Že bych třeba zaskočila do banky? Ve stejný den, 22. 2. slavíme ještě jeden, poslední únorový svátek. Je to Den sesterství. Doufám, že se alespoň tento den milující sestry nepohádají nebo nepoperou. Vyberte si určitě některý z těchto více či méně významných dnů a oslavte jej. Jakkoli. Hlavně ať máte s kým, a jděte na to zvesela. Důvod se již vždycky najde. M. M.

VLADIMÍR MENCL

Únor zahájíme výstavou, kterou vzpomínáme na skvělého klavírního virtuosa a malíře, Vladimíra Mencla. Dnes již bohužel není mezi námi. Odešel ve věku 94 let a 14. února to bude přesně rok. Jeho obrazy nám připomenou jeho nezdolný temperament, lásku k jihu Čech odkud pocházel, i dnes již ojedinělé malování v plenéru.

Vladimír Mencl patří mezi několik málo vskutku mnohostranně zamě-

řevnost a podobně jako impresionismus ovlivňoval hudební skladatele, přenášel Vladimír působivost hudebního výrazu do barevnosti svých obrazů.

Oblíbeným citátem Vladimíra Mencla bylo latinské rčení malíře Apellese "Nulla dies sine linea", tzn. žádný den bez čárky. Malování se téměř výhradně věnoval od roku 2006, kdy ukončil většinu svých koncertních aktivit. Sám malíř s oblibou říkal, že ho už muzika nezdržuje od malování. Mencl maloval realisticky, srozumitelně a dokonale ovládal výtvarné techniky. Nikdy však

řených umělců. Hudebník, malíř, klavírní virtuos, docent na pražské Akademii múzických umění, člen Asociace hudebních umělců a vědců, člen Unie výtvarných umělců v Praze. Je nositelem čestného občanství Prahy 11 za hudbu a malířství.

Základy malířství získal u nestora jihočeských výtvarníků, profesora Adolfa Trägera.

V Praze, kde studoval klavírní hru na AMU, pokračoval v soukromém studiu u výtvarníků Jaroslava Otčenáška a Jana Rambouska. Po ukončení studia se s plným zaujetím věnoval hudbě a jako pedagog vychoval za 47 let svého působení dvě generace operních pěvců a dirigentů, včetně těch nejznámějších. Melodiku a rytmus však současně cítil velmi intenzivně i výtvarně. V akordech cítil ba-

nesměla chybět atmosféra. Hladiny jihočeských rybníků, staré vzrostlé stromy, východy slunce, to vše svědčí o lásce k rodným jižním Čechám, lásce k rodné zemi. Ještě jeden citát z autorových úst stojí za zmínku " Kdyby se vám můj obraz za 100 let poškodil, přijďte, rád vám ho opravím".

Pokud se tedy chcete přidat k řadě soukromých sběratelů z Čech, Rakouska, Švýcarska, Německa, Holandska, Francie, USA, Číny a Japonska, přijďte si prohlédnout výstavu obrazů Vladimíra Mencla, která začíná ve středu 2. 2. 2022. Od 18:00 hodin se zde potkáte s jeho ženou, paní Vilmou a žákyní, absolventkou pražské AMU, Mgr. Alenou Tichou, která nám tento večer zahraje na piano a kytaru. M.M.

K ČEMU JE DOBRÉ UMĚNÍ

V posledních měsících jsem zaznamenala zvláštní trend. Trend znevažovat umění a důležitost kultury. Proč chodit do divadla, do muzeí, do galerií? Proč podporovat umělce? K čemu je vlastně umění dobré? Muzea jsou obrazem naší historie. Většinou ukazují svět našich předků od prvopočátků naší civilizace. Je neuvěřitelné, když se podíváte, jak se vyvíjely dovednosti a um našich předků. Máme být na co hrdí. Divadlo nás, stejně jako knihy, zavede do světa fantazie. Během představení se ocitnete v jiném světě. Ať již zábavném, dobrodružném, temném anebo se v případě baletu či opery propadnete do světa překrásné hudby a neuvěřitelně ladných pohybů. Máte možnost se patričně a s úctou k interpretům i úctou k sobě samému mimořádně obléct a užít si neopakovatelný večer. Takový zážitek z krásného prostředí a dozívání tónů v nás zůstává ještě dlouho.

Galerie jsou místa, která slouží k vystavování uměleckých děl. Kvalitní foťáky, scannery a počítačové programy nám dnes umožní obdivovat libovolné dílo do nejmenších detailů. Ano, máme možnost podívat se do těch nejvýznamnějších galerií světa. Klidně si můžeme nechat tepláky a teplé pleny ponožky, protože na pohovce to nevadí. Virtuální realita nám však atmosféru jedinečného díla vystaveného v katedrále, zámku, či galerii nikdy nenahradí.

Galerie není ničím novým. Již v době renesance se vystavovala umělecká díla na chodbách šlechtických domů. U nás je jednou z nejstarších galerií Národní galerie v Praze, která je muzeem výtvarného umění. Galerie pro širokou veřejnost se objevují od poloviny 19. století. Lidé

mohli obdivovat sbírky děl, která byla až do té doby uzavřena za zdmi šlechtických sídel. Veřejná muzea byla zprvu chápána jako instituce sloužící k výchově národa uměním. V 50. a 60. letech 20. století vznikla v České republice jedinečná síť více než dvaceti státních galerií výtvarného umění. Některé z nich se však opíraly o mnohem starší tradici. Po roce 1989 se vyrojilo velké množství nejrůzněji zaměřených soukromých galerií.

Na počátku 20. století si odborníci začali pokládat otázku, zda fotografie nemůže změnit vnímání uměleckého díla. A jsem zpět v tepláčkách na pohovce... Pokud dílo uvidím na ploše počítače, budu mít chuť navštívit galerii? Od této položené otázky uplynulo mnoho času a ten ukázal, že lidé do galerií chodí. A to čím dál více. A také čím dál více mladých lidí.

Některé umělecké kvality totiž není možné reprodukovat ani fotografií, ani počítačem. Ve světě patří návštěvy divadel a galerií k dobremu zvyku. Zážitek ze setkání s uměním a uměleckým dílem je vždy jedinečný a nenahraditelný. Některá díla dokonce vznikají pro konkrétní výstavní prostor. Někteří výtvarníci se urputně brání své prezentaci ve virtuálním prostoru. Zde pak bez návštěvy galerie o existenci konkrétního umělce ani netušíte. Umění se netvoří pouze pro pozorování. Umění komunikuje a vytváří zážitky, které není možné reprodukovat. Někdy je prostě lepší zajít na výstavu do galerie. Vstát z pohovky je jediná šance jak se s výtvar-

níkem a jeho dílem seznámit. Stále si říkáte, že to k životu nepotřebujete? Je to stejné jako s jídlem. Dokud neochutnáte nějakou specialitu, ingredienci, novou chuť, budete tvrdit, že vám nechybí. A pak? Začnete hledat a objevovat další, experimentovat v nákupech i vlastní kuchyni. Z vlastní zkušenosti vím, že mnoho sběratelů je z řad náhodných návštěvníků. Těch, kteří se původně návštěvě bránili. On je také rozdíl mezi galeriemi. Státní galerie, nebo takové, které jsou zvyklé na pravidelný přísun turistů se o návštěvníky příliš nestarají. Paní rozmístěné v rozích k židličkách jen hlídají, abyste do něčeho nedrčli, nebo nedej Bože se k něčemu nepřiblížili. Také se může stát, že se při návštěvě galerie cítíte poněkud méněcenně. Že nemáte vystudované dějiny umění a ani žádnou výtvarnou školu? Za prvé v tom nejste sami. Za druhé vám nikdo neupravoval váš vlastní vkus podle momentálních školních osnov.

Často v galerii slyším, jak se konkrétní umělecké dílo líbí. Pak ale zaslechnu větu, která mě vždy nadzvedne. „No ale já tomu nerozumím. Já si to koupit nemohu“. Pokud již dojdete tak daleko, že jste v galerii a prohlížíte si vystavené obrazy, pak vězte, že nikdo nemá právo soudit co se vám má líbit a co ne. Je nezměrné množství uměleckých směrů a stylů. Opravdu existuje něco jako láska na první pohled. Nedejte na to, čím si vyzdobili byt vaši sousedé, nebo přátelé. Fotografie dětí, či jejich obrázky jsou krásné, ale vy jste již pokročili dál.

Je úplně jedno, zda jste student s pár korunami z brigády a rozhodnete si koupit pár akvarelů, nebo grafik z výstavy kamaráda, anebo obcházíte galerie a hledáte díla konkrétních vý-

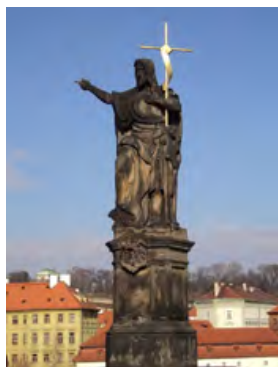
tvárníků. Dejte na svůj instinkt. Nikdo nemůže určovat co se vám má a nemá líbit. Dejte na atmosféru v konkrétní galerii. A nechte galeristu, aby vás s výtvarníky seznámil. Byť i jen formou povídání. Často i životní příběh, nebo příběh obrazu, který vás zprvu nezaujal, může hrát ve výběru významnou roli. Galerista by se měl s vystavenými umělci, tedy s těmi současnými, osobně znát. Měl by mít možnost vás osobně seznámit a zavést do ateliéru. Dobrý galerista také umí nainstalovat obraz přímo u vás doma.

Zapůjčit ho, abyste měli možnost zjistit, jak na vás dílo působí. Nejlepší sbírky většinou vznikají tam, kde se nejde po trendu nebo líbivosti,

ale po něčem neobvyklém, originálním. A také po kvalitě zpracování, po dobře odvedeném řemesle.

Stále jsem však neodpověděla proč kultura, proč umění. Protože vás obohacuje. Naučí vás vnímat krásu, která dělá naše životy hodnotnějšími, krásnějšími. Protože nám poskytne nové zážitky a tím i náměty na rozhovory. Protože nám zhodnocuje kvalitu života. A kdo říká, že to není pravda, nikdy neochutnal nic jiného než chleba s máslem. M. M.

Vážení přátelé, setkáváme se poprvé v novém roce a proto doufám, že přes veškeré mediálně prezentované katastrofické předpovědi nám opět zbyde čas na umění a příjemné vycházky. Obě nám dodává pohodu a dobrou náladu, kterou všichni tolik potřebujeme. Stejně jako je neobvyklé první číslo letošního časopisu, (které zahrnuje leden i únor), tak mimořádným počinem bude tentokrát i sloučení obou rubrik.

Mohu vás však ujistit, že o to bude zajímavější, protože malou tajenkou a současně inspirací pro vycházky budou tentokrát díla našeho umělce měsíce, umístěná na různých místech Prahy.

Dovolím si tvrdit, že jméno našeho umělce, tentokrát sochaře, znají dnes v lepším případě kunsthistorici zabývající se dobou národního obrození. Přesto se jedná o osobu, která svými díly poznamenala veřejný prostor po celých Čechách.

Budoucí sochař Josef Max, pokřtěný jako Josef Calanza Max, se jako pátý syn narodil 16. ledna 1804 ve Sloupu v Čechách, do rodiny sochaře a řezbáře Josefa Františka Maxe. Řemeslu se učil v otcově dílně, ale už v roce 1822 odchází do Prahy. V letech 1823–1824 studuje na pražské Akademii u Josefa Berglera. V roce 1828 je oceněn cenou Akademie za hliněnou sochu Germanika. V roce 1830 si v Praze otevřel dílnu, kde se zprvu zabývá především tvorbou náhrobků. Prvními významnými objednateli byli kníže Kinský a jeho žena Vilhelmina Kinská. Ve čtyřicátých a v první polovině padesátých let devatenáctého století tvoří již Josef Max, spolu se svým bratrem Emanuelem nejvýznamnější dvojici figurálního kamenosochařství.

V roce 1833 vytváří náhrobek svého učitele a ředitele akademie Josefa Berglera. Náhrobek s výjevem „Vzkříšení Lazara“ najdeme na Malostranském hřbitově v Praze-Košířích. V letech 1833–1838 vytvoří podle skici Josefa Führiha sousoší „Uzdravení slepého Tobíáše“, osazené roku 1843 do tympanonu v průčelí budovy Klárova ústavu slepců v Praze na Klárově.

Opravdu významné zakázky se začínají hrnout v druhé polovině třicátých let devatenáctého století. Roku 1837 tesá v pískovci první verzi Karla IV. Pískovcová verze tohoto díla je umístěna v kostele Panny Marie a Karla Velikého v Praze na Karlově. Druhým velkým dílem je pomník Albrechta z Valdštejna, který objednalo město Cheb. Za sádrovým modelem bychom museli cestovat poněkud dále. Dochoval se v Chebském muzeu. Oproti tomu objednávka hraběte Nostice z roku 1840 sice také není v Praze, ale přece jen je o něco blíže. Pomník Přemysla Oráče je, jak také jinak, umístěn ve Stadicích. Max pro tento pomník modeloval dva reliéfy, „Povolání Přemysla Oráče od pluhu na knížecí stolec“ a „Příchod Přemysla na Vyšehrad“. Litinové originály byly odlity ve slévárnách v Komárově, sádrové modely byly darovány do Lapidária Národního muzea. Ale zpět do Prahy. Na pražském Újezdě můžeme shlédnout monumentální domovní plastiku, kterou Max vytvořil v letech 1841–43 pro dům čp. 531/III ve Vítězné ulici v Praze na Újezdě. Kromě náhrobků a hrobek mnoha významných rodin, které nalezneme na Olšanském a Malostranském hřbitově, dostává Max i zakázku na sochařskou výzdobu nového východního křídla Staroměstské radnice, pro niž v letech 1845–1848 vytvořil šest soch českých panovníků.

V 80. letech 20. století byly tyto sochy přeneseny na průčelí novostavby Výzkumného ústavu revmatických chorob v Praze Na Slupi. Dalším jeho dílem, a příznávám, mnou od dětství obdivovaným, je socha s názvem „Pražský student hájící v roce 1648 Karlův

PRAŽSKÉ VYCHÁZKY

most před Švédy“. Dnes je socha umístěna na nádvoří Klementina, ale pokud ji chcete najít, musíte pečlivě hledat. Tentokrát vám nenapovím, je to další z dnešních tajemek.

Další Maxova socha, tentokrát Pražanům notoricky známá, pochází z roku 1852. Původně pomník českých vojáků padlých v letech 1848–1849, v podobě ležícího lva, korunovaného císařskou korunou. Najdeme jej v upravené podobě v ohybu Chotkovy ulice. Vychutnat si nerušený pohled na tuto sochu můžete při cestě tramvají z Letné na již zmíněný Klárov. A tramvají můžeme pokračovat až na Malostranské náměstí, kde stávalo další Maxovo dílo, které Josef Max vytvořil se svým bratrem.

Jedná se kontroverzní pomník maršála Radeckého, který byl původně umístěn na Malostranském náměstí. Dnes je vystaven v Lapidáriu, nicméně, po úspěšném znovuoobnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí se zdá být dalším sochařským dílem, které se stane předmětem vášnivých diskuzí.

O díle Josefa Maxe bychom mohli mluvit velmi dlouho. Nicméně na závěr našeho vyprávění zmíníme ještě jedno, opět postižené politickou nepřízní. Je jím „Pomník Františka I.“, neboli „Kranerova kašna“ či „Hold českých stavů císaři Františku I.“. Stavební a výtvarná novogotická památka nacházející se na dnešním Smetanově nábřeží. Nápad postavit císaři Františku I. pomník v Praze vzešel z řad Českého zemského sněmu. Autory kašny byli architekt Josef Kranner, spoluvtvůrce dostavby katedrály sv. Víta, a sochař Josef Max. Do pomníku ve tvaru vysoké fiály, připomínající věž katedrály, vyrůstající z mělké nádrže osmicípého půdorysu, byla pod baldachýn vsazena bronzová jezdecká socha císaře, okolo níž stojí v kruhu postavy představující ideální stavy (mír, hojnost) a různé obory lidské činnosti (věda, umění, průmysl, obchod, orba, hornictví). V nižším patře pak stojí sochy symbolizující všechny tehdejší české kraje a město Prahu. Vztýčený pomník panovníkovi, který byl symbolem potlačování všech liberálních a národních snah, vzbudilo v českých vlasteneckých kruzích nechuť. Karel Havlíček Borovský na něj dokonce napsal posměšný epigram: „Kol dokola Čechů chloubá a uprostřed stojí trouba.“

Po vyhlášení samostatného Československa byl pomník počátkem listopadu 1918 (zřejmě v reakci na stržení Mariánského sloupu) zakryt plátnem a v červnu 1919 byla jezdecká socha snata a odstěhována do lapidária Národního muzea. V následujících desetiletích se nenašel nikdo, koho by veřejně napadlo sochu na její místo vrátit.

Až v souvislosti s opravou kašny byla tato jezdecká socha znovu vsazena do kašny (2003), s komentářem „je načase skončit s ideologickými pohledy na historické památky“, (jak moudrá to byla doba). Reinstalace sochy proběhla v tichosti a navzdory očekávání se nesečkala s výraznějším zájmem či dokonce odporem veřejnosti. Do kašny však byla vsazena jen moderní kopie, originál sochy zůstal v lapidáriu. Současně s tím byla do kašny přivedena voda a kašna začala opět sloužit svému původnímu účelu.

A tím naše putování za díly Josefa Maxe končí. Když 18. června 1855 ve věku 51 let umírá, zůstává za ním dílo, které svou rozsáhlostí přesahuje možnosti tohoto článku. Nicméně, na svých poutích Prahou opět vzpomeňme jednoho z našich předků, kteří nám svou pílí a smyslem pro krásu mohou být poučením a příkladem.

Hezký den vám všem přeje

Zdeněk Zeman

OSAMĚLÉ PALAČINKY

Tři kluci, tři sympatáci, tři muzikanti. Že vás na klasickou hudbu neužije? Tak to si o nich nejdřív něco přečtěte. Všichni tři hrají na violoncello. Společně začali hrát nejen proto, že je muzika bavila, ale především proto, aby mohli hrát to, co se jim líbí a co je baví. Sešli se při studiu na konzervatoři v Brně. Tady všichni tři studovali klasickou hudbu. Ačkoli ji milují, věděli od začátku, že nechtějí hrát jen klasiku. Děsilo je být dalším z hudebních uskupení, které přijde na koncert s bílou košilí a černým motýlkem, odehraje kvalitně, ale anonymně náročný program a jde domů. Tihle fešáci si chtějí muziku dělat tak trochu po svém. Potře-

ba vlastní skupiny se začala rýsovat hned o prvních prázdninách, kdy s violoncelly objeli téměř celou Evropu. Jak jeden z jejich protagonistů říká „Byli jsme překvapení, jak nadšeně lidé reagovali na naši hru“. A úplně stejně reagují dodnes. Rozhodli se proto dál pokračovat a posouvat se z ulice na koncertní pódia. Okolo kluků je toho dnes spousta k vidění i slyšení. Proto je mojí milou povinností pozvat vás na koncert „Osamělých Palačinek“. Strhnou vás svojí energií a temperamentem. Budete si podupávat do rytmu až uslyšíte nespočet svých oblíbených nejen filmových melodií. Rozhodně vezměte své potomky sebou.

Tohle je koncert, který je nadchne. A jestli rovnou nepůjdete koupit violoncello, jistě budou mít chuť jít i přistě. M. M.

Neděle 23. 1. od 18:00 hodin.
Vstupné 250 Kč,
rezervace na čísle: 608 943 568

PETR FEJK - JAK SE DĚLÁ ZOO

Přijměte pozvání na talk show s charismatickým mužem, sympatákem, člověkem, který zmodernizoval a mnoha živočišným druhům zpřijemnil život v pražské ZOO. Přijměte pozvání na večer, kdy se dozvíte „Jak se dělá ZOO“.

Petr Fejk, bývalý ředitel pražské zoologické zahrady přijal pozvání a vy si v neděli 20. 2.

od 18:00 hodin poslechnete dvě hodiny poutavého vyprávění a promítání. Povídání není jen pro milovníky zvířat a přírody, ale pro všechny, kteří mají rádi silné a poutavé příběhy. Petr prozradí mnoho výjimečných zážitků, historek a událostí ze života v zoologické zahradě. Samostatnou kapitolou

jsou povodně v roce 2002, kdy vlastníma rukama všichni zaměstnanci, včetně pana ředitele, zachránili stovky zvířat. Bohužel, dramatické zážitky neměly vždy úplně dobrý konec. Petr Fejk prozradí, jak napsal svou první knihu. Prozradí, jak se povedlo doslova z trosky vybudovat jednu z deseti nejlepších a nejkrásnějších zoologických zahrad světa.

Tento večer bude kniha „Jak se dělá ZOO“ k prodeji a vy si ji můžete odnést i s autogramem Petra Fejka.

Neděle 20. 2. od 18:00 hodin, vstupné 200 Kč.

Doporučuji rezervaci místa a včasnou koupi vstupenek.

Kontakt: 608 943 568

PŘÍBĚH ČAJE Zde může být vaše reklama.

Čaj... úplně všední a obyčejný nápoj, který má každý doma. Stačí sáhnout do skříňky, vyndat barevnou krabičku a z ní malý sáček, naplněný čímsi. Po zalití horkou vodou máme více či méně barevnou, různě vonící tekutinu. Kde se ale tento nápoj vzal? Odkud pochází čajové rostlinky a který čaj ano a který ne? A proč vám čaj v naší kavárně chutná? To vše si povíme v nové minisérii o čajích.

Čaj, to jsou svinuté listy hustě olistěného keře čajovníku, rostoucího v tropickém a subtropickém podnebí. Jeho kouzlo tkví v blahodárných účincích, skvělé chuti a výjimečné vůni. Východní kultury považují čaj za klíč ke zdraví, štěstí a moudrosti. Za pravlast čaje je považována Čína. Nejdříve sloužil jako lék a byl řazen mezi byliny. Nejstarší důvěryhodné zmínky najdeme již z roku 350 našeho letopočtu. Dlouhou dobu byl čaj záležitostí především čínského královského dvora. Příprava čaje se v té době výrazně lišila od přípravy dnes. Listy byly trhány a zpracovány do plátek, které se do zčervenání sušily. Při samotné přípravě nápoje se přidala cibule se zázvorem a teprve po krátkém varu se tento čajový lék podával. V 7. století začíná čaj pronikat i do lidových vrstev společnosti a vznikají první čajovny. Roku 780 mistr Lu Yu vydává první samostatnou knihu o čaji, která se stala svatým písmem všech milovníků čaje. Uvádí různé druhy čaje, místa výskytu, popisuje čajové potřeby, čajové ceremoniály a další způsoby přípravy čaje a také jeho účinky.

V Japonsku rostl čaj až do 8. století planě. Roku 805 přinesl buddhistický misionář Tenkjo do Japonska čaj šlechtěný. O 300 let později začalo v oblasti Kyoto jeho cílené pěstování. Čaj se postupně rozšiřoval mezi všechny vrstvy obyvatelstva. V 15. století se začal uplatňovat čajový obřad převzatý z Číny. Japonské rodiny měly specifické čajové pokoje nebo domky. Příprava práškového čaje matcha mohla trvat až čtyři hodiny. Dále se čaj rozšířil do Tibetu, kde se popíjí s rozpuštěným jačím máslem a se solí. Míchání tuku a čaje má v chladných a drsných podmínkách Tibetu dobré důvody. Čaj má díky tomu vysokou energetickou hodnotu a regeneruje energii v organismu. První zmínka mimo tyto tři výše zmíněné země je datována rokem 851 a pochází od arabského cestovatele a kupce Sulejmana. Prvním Evropanem, který čaj zmiňuje, je benátský spisovatel Giovanni Battista Ramusio, který roku 1559 ve své knize uveřejnil popis čaje. Prvním Evropanem, který čaj ochutnal a popsal jeho chuť, byl jezuita Gaspar da Cruz. První čaj do Evropy dorazil až v době, kdy bylo Rembrandtovi 6 let, roku 1612. Avšak již v polovině 17. století bylo Holandsko a Francie na prvních místech ve spotřebě čaje. Počínaje rokem 1850 začínají Holanďané obchodovat i s Amerikou. První čaj přivezl holandským kolonistům Petr Stuyvesant do tehdejšího New Amsterodamu, dnešního New Yorku. Tehdy ho tito holanďští useláci vypili víc než celá Anglie. Ač se to zdá nevěrohodné, byla Anglie poslední námořní mocností, která začala obchodovat s Čínou a Východní Indií. Čaj se v Anglii stal natolik populární, že brzy vytlačil anglické pivo jako národní nápoj. Dodnes Britové

patří k největším dovozcům a spotřebitelům čaje. Ruská země se s čajem poprvé seznámila v roce 1618. Tehdejší car dostal několik beden čaje od čínského velvyslance v Moskvě. O 170 let později začaly do Číny pro čaj cestovat karavany. Cesta trvala více než 16 měsíců a absolvovalo ji 200 až 300 velbloudů. Z toho je patrné, že i v Rusku byl čaj doménou především bohaté třídy. Cena čaje v Rusku klesla až po smrti Kateřiny Veliké. Postupně se tak mohl stát národním nápojem. Byl silný, horký a povzbuzující. V některých částech země se traduje přísloví „Tam, kde se pije dobrý čaj, pije se méně vodky.“ To je vše k historii čajového příběhu. V dalším pokračování se dozvíme, kde se daří nejlepším čajům, jak poznat čaje kvalitní od těch méně kvalitních či naprosto nevhodných a pár pravidel přípravy čaje pro opravdové čajomilce. Na horkou čokoládu nemáte chuť, kávu jste už měli a svařené víno... jste autem. V naší kavárně můžete vybírat z čajů jednodruhových i nejrůznějších směsí. Pokaždé však jde o čaj té nejvyšší kvality a fantasticky vyladěné chuti. Pro mnoho lidí je čaj v restauracích a kavárnách takovým okrajovým nápojem. Sáčky čaje, které sice lákavě voní, ale nemají žádnou chuť. Co s tím? Hledat, zkoušet, ochutnávat a dát na to, že čajovému dodavateli záleží stejně jako nám na kvalitě. Já vybrala za vás a zvolila českou firmu, která navázala na tradici dodavatele prémiových sypaných čajů z celého světa. Všechny čaje, které tato firma nabízí, prošly lidskýma rukama. Žádné stroje, žádné automatizované skleníky, pouze prsty a dlaně farmářů z nejrůznějších koutů světa. Přijďte se zamilovat do čaje... M. M.

